

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24.06.2015, sp. zn. 8 Tdo 575/2015, ECLI:CZ:NS:2015:8.TDO.575.2015.1

Číslo: 6/2016

Právní věta:

Jestliže odvolací soud rozhodne o tom, že se věc podle § 257 odst. 1 písm. b) tr. ř. postoupí jinému orgánu, jímž by mohl být čin obviněného posouzen jako přestupek nebo kárné provinění (§ 222 odst. 2 tr. ř.), mohou obviněný nebo státní zástupce proti takovému rozhodnutí podat dovolání podle § 265b odst. 1 písm. f) tr. ř. Proto i po dobu, než oprávněným osobám uplyne lhůta k podání dovolání podle § 265e odst. 1 tr. ř., anebo do doby, než dovolací soud o podaném dovolání rozhodne, je stále vedeno trestní řízení ve smyslu § 12 odst. 10 tr. ř., jehož doba trvání se nezapočítává do běhu lhůty pro projednání přestupku (srov. § 20 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů). /1/

Z tohoto důvodu může soud prvního stupně po rozhodnutí odvolacího soudu o postoupení věci jinému orgánu podle § 257 odst. 1 písm. b) tr. ř. tomuto orgánu předložit věc se spisem teprve tehdy, až oprávněným osobám uplyne lhůta k podání dovolání, anebo o podaném dovolání rozhodne dovolací soud . /2/

/1/ S účinností zákona č. 209/2015 Sb., kterým se mění zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 269/1994 Sb., o Rejstříku trestů, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, tj. v odpovídající části od 1. 10. 2015, § 20 odst. 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů.

/2/ Obdobně platí, že nabylo-li rozhodnutí o postoupení věci jinému orgánu právní moci již před soudem prvního stupně, může tento soud věc jinému orgánu předložit se spisem až po uplynutí odvolací lhůty všem oprávněným osobám.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 24.01.2015

Spisová značka: 8 Tdo 575/2015

Číslo rozhodnutí: 6

Číslo sešitu: 1

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Postoupení věci jinému orgánu, Trestní řízení

Předpisy: § 12 odst. 10 tr. ř.
§ 257 odst. 1 písm. b) tr. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud z podnětu dovolání obviněného F. S. podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. zrušil rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 12. 11. 2014, sp. zn. 12 To 471/2013, jakož i další rozhodnutí na něj obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 11 odst. 1 písm. j) tr. ř. zastavil trestní stíhání obviněného pro zde popsany skutek, neboť tak stanoví vyhlášená mezinárodní smlouva, kterou je Česká republika vázána.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Rozsudkem Okresního soudu v Příbrami ze dne 17. 9. 2013, sp. zn. 1 T 119/2012, byl obviněný F. S. uznán vinným přečinem znásilnění podle § 185 odst. 1 tr. zákoníku, za který byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání šesti měsíců, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání čtrnácti měsíců. Podle § 82 odst. 2 tr. zákoníku mu byla uložena povinnost během zkušební doby podle svých sil nahradit poškozené způsobenou škodu, resp. nemajetkovou újmu. Poškozená byla s nárokem na náhradu škody odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních.

2. Krajský soud v Praze jako soud odvolací z podnětu odvolání obviněného rozsudkem ze dne 12. 11. 2014, sp. zn. 12 To 471/2013, podle § 258 odst. 1 písm. b) tr. ř. zrušil shora citovaný rozsudek soudu prvního stupně v celém rozsahu a podle § 259 odst. 3 písm. a), b) tr. ř. znovu rozhodl tak, že obviněného uznal vinným přečinem znásilnění podle § 185 odst. 1 tr. zákoníku na podkladě skutku popsaného tak, že v přesně nezjištěné době v měsíci dubnu či květnu 2012 v místnosti kuchyňky ve firmě E., s. r. o., se sídlem P. VI, ulice U L. č. p. 625, kam vstoupil za poškozenou Š. V., v úmyslu ukojit své sexuální nutkání, v době, kdy tato stála u kuchyňské linky a myla nádobí, zavřel za sebou dveře, k této zezadu přistoupil a přitiskl ji úmyslně svým tělem ke kuchyňské lince, objal ji a následně ji osahával na prsou, která hnětl, dále ji osahával přes oblečení na genitáliích, přičemž poškozená se jej snažila odstrkovat rukama, vykrotit se mu ze sevření a opakovaně mu sdělila, že si toto nepřeje.

3. Obviněnému za tento přečin uložil podle § 185 odst. 1 tr. zákoníku trest odnětí svobody v trvání šesti měsíců, jehož výkon podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání dvanácti měsíců. Poškozenou s nárokem na náhradu škody odkázal na řízení ve věcech občanskoprávních.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

4. Proti tomuto rozsudku odvolacího soudu podal obviněný prostřednictvím obhájkyň dovolání z důvodů podle § 265b odst. 1 písm. e), g) tr. ř. Namítal jednak, že trestní stíhání proti němu vedené bylo nepřipustné pro překážku věci rozhodnuté, a jednak, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení. K prvnímu nedostatku poukázal na průběh řízení s důrazem na to, že dovoláním napadené rozhodnutí, které je v pořadí třetím, bylo vydáno až v návaznosti na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 2. 7. 2014, sp. zn. [8 Tdo 775/2014](#), jímž bylo zrušeno předchozí rozhodnutí odvolacího soudu, jímž byla trestní věc obviněného postoupena městskému úřadu, a odvolacímu soudu bylo uloženo věc znovu projednat. Před tím, než Nejvyšší soud rozhodl, však bylo rozhodnuto příkazem Městského úřadu v Příbrami ze dne 8. 4. 2014, sp. zn. MeUPB 31494/2014, které nabylo právní moci dne 10. 5. 2014, a obviněný byl potrestán za přešůpek proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona č.

200/1990, o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon č. 200/1990 Sb.“), a byla mu uložena pokuta v přestupkovém řízení. Podle obviněného toto rozhodnutí vytvořilo „překážku věci rozhodnuté“. Obviněný poukázal zejména na čl. 4 odst. 1 Protokolu č. 7 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (sdělení č. 209/1992 Sb.) [dále „Úmluva“], podle něhož nikdo nemůže být stíhán nebo potrestán v trestním řízení podléhající pravomoci téhož státu za trestný čin, za který byl odsouzen konečným rozsudkem. Zmínil i judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, především rozsudek ve věci *Sergey Zolotukhin versus Russia*, který zásadně vyjadřuje nutnost vyvarovat se opakování trestního řízení, které již bylo jednou uzavřeno „konečným rozhodnutím ve věci“. Obviněný poukázal i na judikaturu Nejvyššího soudu, z níž považoval za podstatné názory vyslovené ve věcech sp. zn. [5 Tdo 1399/2007](#), [8 Tdo 167/2010](#) či [3 Tdo 1053/2010](#), zabývající se též otázkou *rei iudicatae* či *ne bis in idem*.

5. Obviněný v kontextu s těmito rozhodnutími zdůraznil kritéria aplikace zásady *ne bis in idem* ve spojení s vymezením totožnosti skutku jako neoddělitelného časového a místního spojení relevantních skutkových okolností týkajících se téhož obviněného, při jejichž existenci je třeba vyvodit závěr o nepřipustnosti trestního stíhání podle § 11 odst. 1 písm. j) tr. ř. Vyjádřil předsvědčení, že pokud Městský úřad v Příbrami jako správní orgán projednal věc mu postoupenou odvolacím soudem, tak z logiky věci se nemohlo jednat o dva odlišné skutky, ale o totéž jednání, které je předmětem stávajícího trestního řízení. Správní sankce měla trestní povahu, a tudíž rozhodnutí přestupkové komise v posuzované věci založilo překážku *ne bis in idem*, v jejímž důsledku následně vedené trestní řízení mělo být zastaveno již Nejvyšším soudem dne 2. 7. 2014, nejpozději však soudem odvolacím dne 12. 12. 2014.

6. V další části dovolání obviněný vyslovil nesouhlas s použitou právní kvalifikací skutku a s odkazem na svá již dříve ve věci učiněná tvrzení setrval na tom, že se nedopustil jakéhokoli trestněprávně postižitelného jednání.

7. Z takto rozvedených důvodů obviněný navrhl, aby Nejvyšší soud napadený rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 12. 11. 2014, sp. zn. 12 To 471/2013, zrušil a sám aby trestní stíhání obviněného zastavil.

8. K podanému dovolání se vyjádřil státní zástupce působící u Nejvyššího státního zastupitelství, jenž námitku obviněný rozvedenou v dovolání ve vztahu k důvodu podle § 265b odst. 1 písm. e) tr. ř. považoval za nedůvodnou, a odkázal na názor odvolacího soudu na straně 7 odůvodnění napadeného rozsudku. Podle něho popis skutku, kterým byl obviněný uznán vinným v přestupkovém řízení, sice částečně odpovídá popisu skutku obsaženému v odsuzujícím rozsudku, avšak přes toto částečné prolnutí v něm není obsažen popis jednání, které tvoří znaky skutkové podstaty přečinu znásilnění podle § 185 odst. 1 tr. zákoníku, a to popis násilí a další vyjádření toho, že jednání obviněného bylo motivováno sexuálně. V souladu se stanoviskem krajského soudu má i státní zástupce za to, že v rozhodnutí správního úřadu zachycený skutek, ač vykazuje se skutkem pojatým do napadeného rozsudku odvolacího soudu jistou souvislost a částečně se s ním překrývá, není skutkem totožným. Z tohoto důvodu považoval za podstatné, že věc, za kterou byl obviněný potrestán správním úřadem, je věcí odlišnou od trestní věci, protože nevykazuje znaky přečinu znásilnění podle § 185 odst. 1 tr. zákoníku, pro který byl obviněný odsouzen napadeným rozsudkem krajského soudu.

9. Státní zástupce argumenty obviněného vztahující se k dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. nepovažoval za podřaditelné pod uplatněný (ani jiný) dovolací důvod, neboť se nejednalo o námitky, které by směřovaly vůči nesprávnému právnímu posouzení skutku nebo jinému nesprávnému hmotně právnímu posouzení, jak obviněným označený důvod dovolání stanoví, ale šlo o výhrady proti skutkovým zjištěním soudu. Protože ze spisového materiálu nedovodil ani existenci extrémního nesouladu mezi provedenými skutkovými zjištěními a právním posouzením věci, navrhl dovolání obviněného odmítnout podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. jako zjevně neopodstatněné.

III. Přípustnost dovolání

10. Nejvyšší soud jako soud dovolací po zjištění, že dovolání obviněného je přípustné, bylo podáno osobou oprávněnou, v zákonné lhůtě a na místě, kde lze podání učinit (§ 265e odst. 1, 2 tr. ř.), shledal, že dovolání netrpí vadami, pro které by je mohl odmítnout, a proto přezkoumal podle § 265i odst. 3 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost těch výroků rozhodnutí, proti nimž bylo dovolání podáno, v rozsahu a z důvodů uvedených v dovolání, jakož i řízení napadené části rozhodnutí předcházející, a dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí z důvodů, jak jsou podány v dovolání, nemůže obstát.

IV. Důvodnost dovolání

11. Dovolání obviněného je opřené jednak o důvod podle § 265b odst. 1 písm. e) tr. ř., jímž je namítána nepřípustnost trestního stíhání pro překážku věci rozhodnuté, a jednak o důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., jímž je vytýkána nesprávnost zjištěné skutkové okolnosti promítající se ve vadném výroku o vině.

12. Nejvyšší soud nejprve přezkoumával výhrady obviněným soustředěné k důvodu § 265b odst. 1 písm. e) tr. ř., protože směřují proti procesní stránce věci spočívající v přípustnosti trestního stíhání jako základní otázce možnosti vést trestní stíhání proti obviněnému, a proto důvodnost této výhrady zkoumal jako první.

13. Podle § 265b odst. 1 písm. e) tr. ř. lze dovolání podat, jestliže proti obviněnému bylo vedeno trestní stíhání, ačkoliv bylo podle zákona nepřípustné. Nepřípustnost trestního stíhání z uvedeného důvodů obviněný spatřoval v tom, že rozhodnutím Městského úřadu v Příbrami, právního odboru, oddělení přestupků, ze dne 8. 4. 2014, sp. zn. MeUPB 31494/2014, byl potrestán za přestupek proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb. pokutou ve výši 1 000 Kč a že toto rozhodnutí vytvořilo překážku věci rozhodnuté (ne bis in idem), a proto odvolací soud nemohl nyní dovoláním napadeným rozhodnutím obviněného uznat vinným přečinem uvedeným v přezkoumávaném rozsudku, neboť se již jednalo o druhé odsouzení za tentýž skutek.

14. Nejvyšší soud k těmto výhradám považuje za nutné pro jejich důsledné přezkoumání podle obsahu spisu zrekapitulovat průběh dosavadního řízení.

15. Okresní soud v Příbrami na základě návrhu na potrestání Okresního státního zástupce v Příbrami rozsudkem ze dne 17. 9. 2013, sp. zn. 1 T 119/2012, obviněného uznal vinným skutkem spočívajícím v tom, že „v přesně nezjištěné době v měsíci dubnu či květnu 2012 v místnosti kuchyňky ve firmě E. E. na adrese U L. č. p. 325 v P., kam vstoupil za poškozenou Š. V., v úmyslu ukojit své sexuální nutkání, v době, kdy tato stála u kuchyňské linky a myla nádobí, zavřel za sebou dveře, k této zezadu přistoupil a přitiskl ji úmyslně svým tělem ke kuchyňské lince, objal ji a následně ji osahával na prsou, které hnětl, dále ji osahával přes oblečení na genitáliích, přičemž poškozená se jej snažila odstrkovat rukama, vykrotit se mu ze sevření a opakovaně mu sdělila, že si toto nepřeje“, který posoudil jako přečin znásilnění podle § 185 odst. 1 tr. zákoníku a uložil mu podmíněně odložený trest.

16. Krajský soud v Praze jako odvolací soud usnesením ze dne 12. 2. 2014, sp. zn. 12 To 471/2013, z podnětu odvolání obviněného podle § 257 odst. 1 písm. b) tr. ř. zrušil uvedený rozsudek soudu prvního stupně a podle § 222 odst. 2 tr. ř. věc obviněného pro stejný skutek postoupil Městskému úřadu v Příbrami k možnému projednání přestupku. V poučení tohoto usnesení uvedl, že proti tomuto rozhodnutí lze podat dovolání k Nejvyššímu soudu. Toto usnesení bylo doručeno řádně obviněnému, jeho obhájce a státnímu zástupci, z nichž nejpozději toto usnesení obdržel dne 12. 3.

2014 obviněný, což svědčí o tom, že lhůta k podání dovolání uplynula dnem 12. 5. 2014.

17. Soud prvního stupně, aniž by vyčkal, zda bude dovolání v dovolací lhůtě oprávněnými osobami podáno (§ 265d, § 265e tr. ř.), a tedy ještě před tím, než mohl dovolací soud rozhodnout, už dne 24. 3. 2014 zaslal spisový materiál Městskému úřadu v Příbrami k postupu podle § 222 odst. 1 tr. ř. Městský úřad v Příbrami, právní odbor, oddělení přestupků na základě tohoto postoupení vydal již dne 8. 4. 2014 příkaz sp. zn. MeUPB 31494/2014, jímž rozhodl, že obviněný spáchal přestupek proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., který vymezil skutkově tak, že „v přesně nezjištěné době v měsíci dubnu či květnu 2012 v místnosti kuchyňky ve firmě E. E., na adrese U L. čp. 325 v P., se dopustil hrubého jednání vůči Š. V., a to sáhnutím na hýždě a prsa – a tedy úmyslně narušil občanské soužití jiným hrubým jednáním“. Obviněnému za toto jednání uložil pokutu ve výši 1 000 Kč. Právní moc tohoto rozhodnutí nastala dne 10. 5. 2014, tj. ve stejné době, kdy uplynula i dovolací lhůta k podání dovolání státnímu zástupci.

18. V zákonné dovolací lhůtě nejvyšší státní zástupce (bez ohledu na již konané přestupkové řízení) podal dne 10. 5. 2014 v neprospěch obviněného dovolání, které bylo se spisem Nejvyššímu soudu předloženo dne 10. 6. 2014. Nejvyšší soud, který rozhodoval v intencích § 265i odst. 3 tr. ř., o něm rozhodl dne 2. 7. 2014 usnesením sp. zn. [8 Tdo 775/2014](#) (státní zástupce v dovolání okolnost, že věc byla přestupkovým soudem rozhodnuta, nenamítal a ani obviněný ve svém vyjádření k ní nic nezmínil). Podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. zrušil usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 12. 2. 2014, sp. zn. 12 To 471/2013, a podle § 265l odst. 1 tr. ř. Krajskému soudu v Praze přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. V tomto rozhodnutí mimo jiné zaujal názor, že v činu, jenž byl obviněnému kladen za vinu, spatřuje naplněné znaky skutkové podstaty přečinu znásilnění, a proto závěr odvolacího soudu o postoupení věci shledal nesprávným.

19. Krajský soud v Praze na základě takto vysloveného právního názoru nyní dovoláním napadeným rozsudkem ze dne 12. 11. 2014, sp. zn. 12 To 471/2013, obviněného uznal vinným, protože dospěl k závěru o vině obviněného přečinem znásilnění i přesto, že o postoupeném přestupku již bylo rozhodnuto správním orgánem. Po přezkoumání námítky obviněného o překážce ne bis in idem uzavřel, že poté, co provedl důkaz příkazem Městského úřadu v Příbrami ze dne 8. 4. 2014, sp. zn. MeUPB 31494/2014, shledal, že popis skutku, jak je v něm uveden, „...sice odpovídá částečně popisu skutku, jímž byl obviněný uznán vinným v napadeném rozsudku (osahávání na prsou, když přestupkový orgán na rozdíl od jakýchkoliv v soudním řízení učiněných závěrů hovoří rovněž o osahávání na hýždích, to však není rozhodující), avšak není v něm obsažen popis jednání, které tvoří znaky skutkové podstaty předmětného přečinu, a to popis násilí, které bylo objektivně zjištěno a ve výroku rozsudku popsáno“. Totožnost srovnávaných jednání podle něho nebyla zachována ani ve vyjádření toho, že „jednání obviněného bylo motivováno sexuálně“. Z těchto důvodů odvolací soud shledal, i když za totožnou považoval jen část jednání (osahávání na prsou), s přihlédnutím k závěrům vyjádřeným v jiné věci v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 22. 3. 2006, sp. zn. [4 Tz 183/2005](#), že se zákonné znaky v daném případě nepřekrývají, a tak, jak je skutek v přestupkovém rozhodnutí popsán, nemá trestní charakter (viz též usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10. 11. 2010, sp. zn. [3 Tdo 1053/2010](#)).

20. Nejvyšší soud považuje za pochybení soudu prvního stupně, že jednal unáhleně a formalisticky, jestliže na základě rozhodnutí odvolacího soudu ze dne 12. 2. 2014, sp. zn. 12 To 471/2013, jímž byla trestní věc obviněného F. S. podle § 257 odst. 1 písm. b) tr. ř. postoupena přestupkovému orgánu, nedodržel podmínky podle § 265e odst. 1 tr. ř., tzn. nevyčkal, až oprávněným osobám ve věci uplyne dovolací lhůta, ale spisový materiál správnímu orgánu předal ještě dříve, než uvedené lhůty k podání dovolání oprávněným stranám uplynuly, eventuálně nevyčkal rozhodnutí Nejvyššího soudu o dovoláních.

21. Soud prvního stupně tím, že oprávnění zákonem daná v § 265e tr. ř. nerespektoval, nebral v

úvahu, že po dobu, po kterou lze realizovat právo podat dovolání, stále trvá trestní řízení ve smyslu § 12 odst. 10 tr. ř. V důsledku toho stále i v této trestní věci trvalo trestní řízení, které v tomto smyslu bránilo tomu, aby bylo o přestupku rozhodnuto. Současně však i tato okolnost pro vlastní následné přestupkové řízení znamenala, že tato doba (trvání trestního řízení) se nezapočítávala do běhu promlčecí lhůty pro projednání přestupku (srov. § 20 odst. 1, 2 zákona č. 200/1990 Sb., zákona o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů). Uvedené skutečnosti jsou ve svém dopadu významné pro soud prvního stupně, neboť trvání dovolací lhůty, eventuálně podání dovolání, brání v tom, aby mohl předložit – byť pravomocně postoupenou věc – správnímu orgánu dříve, než uplyne lhůta k podání dovolání všem oprávněným osobám, nebo než Nejvyšší soud o dovolání rozhodne. Dovolání obviněného bylo bez ohledu na popsany nedostatek zaměřeno proti tomu, že odvolací soud v nyní dovoláním napadeném rozhodnutí nesprávně vyřešil otázku dvojího odsouzení (ne bis idem), když neshledal v příkazu Městského úřadu v Příbrami ze dne 8. 4. 2014, sp. zn. MeUPB 31494/2014, překážku, která by vydání nyní napadeného rozhodnutí bránila z důvodu, že se nejedná o totožné skutky. Nejvyšší soud k této námitce připomíná, že z hlediska trestního práva procesního má vyřešení uvedené otázky ten význam, že v případě, kdy by šlo o jeden skutek, vznikla by na základě pravomocného rozhodnutí přestupkového orgánu překážka věci rozhodnuté v této trestní věci a bylo by nutné toto řízení zastavit. Pokud by se nejednalo o jeden skutek, uvedená překážka by nevznikla a rozhodnutí odvolacího soudu by bylo správné.

22. V dalším se dovolací soud podrobně vypořádal s otázkou totožnosti skutku. Když shledal, že oba srovnávané skutky jsou totožné, posuzoval věc z hlediska přípustnosti trestního řízení na základě zásady ne bis in idem vyjadřující právo nebýt souzen či trestán dvakrát za týž čin, jak obviněný výslovně v dovolání namítal. Uzavřel, že oba srovnávané činy jsou totožné, a proto považoval závěry odvolacího soudu v přezkoumávaném rozhodnutí za nesprávné a neztotožnil se s nimi. Naopak dospěl při zjištění totožnosti obou skutků k závěru, že Městský úřad v Příbrami, právní odbor, oddělení přestupků příkazem vydaným dne 8. 4. 2014, sp. zn. MeUPB 31494/2014, vytvořil překážku věci rozsouzené, protože obviněného potrestal za tentýž skutek, pro který byl odvolacím soudem později odsouzen. Přezkoumávané rozhodnutí odvolacího soudu, tj. rozsudek ze dne 12. 11. 2014, sp. zn. 12 To 471/2013, bylo již druhým odsouzením za totéž.

23. Poněvadž odvolací soud učinil nesprávný právní závěr a včas trestní stíhání obviněného z důvodu překážky ne bis in idem nezastavil, učinil tak z podnětu přezkoumávaného dovolání Nejvyšší soud, který rozhodl tak, že podle § 265k odst. 1 tr. ř. zrušil rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 12. 11. 2014, sp. zn. 12 To 471/2013, jakož i další rozhodnutí na zrušené rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Sám podle § 11 odst. 1 písm. j) tr. ř. zastavil trestní stíhání obviněného F. S. pro skutek spočívající v jednání, jak je shora uvedeno, jímž byl odvolacím soudem nesprávně uznán vinným.